

ΕΤΟΣ 60όν

6 Μαΐου 2012

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (3075)

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Προβατική κολυμβήθρα και βάπτισμα

Ἡ κολυμβήθρα, δίπλα στήν ὁποία ὁ Κύριος θεράπευσε τόν παραλυτικό, ἰλέγεται προβατική, ἐπειδή ἐκεῖ συγκέντρωναν οἱ Ἰουδαῖοι τά πρόβατα πού προορίζονταν γιά θυσία καί μέσα σ' αὐτήν ἐπληναν τά ἐντόσθιά τους. Σέ αὐτήν ὁ Κύριος εἶχε οἰκονομήσει νά γίνεται ἓνα θαυμαστό σημεῖο (θαῦμα). Κατά καιροῦς ἓνας ἄγγελος τάρασσε τό ὕδωρ καί ὅποιος εἰσερχόταν πρῶτος, γινόταν ἀμέσως καλῶς ἀπό ὁποιοδήποτε νόσημα ἔπασχε. Μέ τή θαυματουργική αὐτή δύναμη πού χάριζε ὁ Κύριος στήν κολυμβήθρα προετοιμάζε τοὺς ἀνθρώπους νά δεχτοῦν τό μεγάλο μυστήριο τῆς βαπτίσεως, κατά τό ὁποῖο ὅποιος εἰσέρχεται στό ἁγιασμένο νερό ἀναγεννᾶται πνευματικά καί γίνεται κατά χάριν υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὅπως στήν προβατική κολυμβήθρα τήν ἴαση δέν τήν πρόσφερε ἡ φύση τῶν ὑδάτων, ἀλλῆ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀγγέλου τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καί στή βαπτισματική κολυμβήθρα τήν ἀναγέννηση δέν τήν προσφέρει αὐτή καθ' ἑαυτή ἡ φύση τοῦ ὕδατος, ἀλλῆ ἡ ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Στήν προβατική κολυμβήθρα ὁ ἄγγελος διά μέσου τῶν ὑδάτων θεράπευε ἓναν ἄνθρωπο μόνον σέ ἀραιά χρονικά διαστήματα. Μέ τό νερό ὅμως τοῦ βαπτίσματος, ὅπως θαυμάσια σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὁ Δεσπότης τῶν ἀγγέλων θεραπεύει συνεχῶς ὅλους ὅσοι προσέρχονται.

Σέ αὐτό τό σημεῖο ἀξίζει νά παρατηρήσουμε ὅτι ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας στόν ἁγιασμό τῆς ὕλης, τῶν ὑδάτων, τῶν εἰκόνων, τῶν ἁγίων λειψάνων καί ἀντικειμένων, ἔχει ἀγιογραφική τεκμηρίωση. Μέ τήν ἐπέμβαση τοῦ ἀγγέλου τά ὕδατα τῆς προβατικῆς κολυμβήθρας ἀποκτοῦσαν θεραπευτική ιδιότητα. Ἐπίσης, ἡ γῆ πού ἐμφανίσθηκε ὁ Θεός στόν Μωυσῆ στό ὄρος Χωρήβ κατέστη ἁγία (Ἔξ. 3,5), τό ἴδιο καί ἡ γῆ ὅπου ἐμφανίσθηκε ὁ ἄγγελος στόν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ (Ἰησ. Ναυῆ 5,15), καί οἱ ἄγγελοι στόν Ἰακώβ ὅταν πορευόταν στόν Λάβαν (Γέν.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ε΄ 1-15)

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγίης ἐγένετο, ᾧ δῆποτε κατείχeto νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγίης γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἴνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγείραι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγίης ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκείνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὗρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγίης γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἴνα μὴ χειρόν σοι τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

28,16-17). Ὅμοίως τὰ λείψανα τοῦ Ἐλισαίου ἀνέστησαν νεκρὸ (Δ΄ Βασ. 13,21), τὸ νερὸ τοῦ Ἰορδάνη θεράπευσε τὸν Νεεμάν τὸν Σύρο κάρη στό λόγο τοῦ Ἐλισαίου (Δ΄ Βασ. 5,14), τὰ σιμικίνθια καὶ τὰ σουδάρια (Πράξ. 19,14) καὶ οἱ σκιές τῶν ἀποστόλων (Πράξ. 5,15) ἐπιτελοῦσαν ἀναρίθμητες θεραπείες. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας δὲν βδελύχθηκε τὴν ὕλην, ἀφοῦ αὐτὸς τὴν ἐπίλασε, ἀλλῆλα τὴν προσέλαβε μὲ τὴν ἐνανθρώπησή του· ἐγινε ὁ ἴδιος ὕλη - ἐγινε «σάρκα», δηλαδὴ ἄνθρωπος, καὶ ἁγίασε τὴν ὕλην καὶ ὅλη τὴν κτίση.

Ἰησοῦς καὶ παράλυτος

Τίποτε ἀπὸ ὅσα εἶπε καὶ ἔπραξε ὁ Χριστὸς πρὸς τὸν παραλυτικὸν δὲν ἦταν τυχαῖο. Ὅλες οἱ ἐνέργειές του κρύβουν μέσα τους βαθύ νόημα. Καταρχὴν τὸν ρώτησε ἂν θέλῃ νά γίνει ὑγιής. Αὐτὸ δὲν τὸ ἔκανε ἐπειδὴ ἄγνοοῦσε τὴν ἀπάτησιν. Ὡς τέλειος Θεὸς εἶναι παντογνώστης. Ξέρει τὰ παρόντα, τὰ μέλλοντα καὶ τὰ παρελθόντα. Γι' αὐτὸ καὶ στή συνέχεια θά τοῦ ἐξηγήσει ποιά ἦταν ἡ αἰτία τῆς μακροχρόνιας παραλυσίας του καὶ τί ἐπρόκειτο νά τοῦ συμβεῖ ἐάν ἐπαναλάβανε τὴν ἁμαρτία του. Ρώτησε λοιπὸν ἀρχικὰ τὸν παράλυτο, γιὰ νά φανερωθεῖ σέ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, ὀλων τῶν ἐποχῶν, ἡ μεγάλη καρτερία τοῦ παρα-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὑπάρχει δέ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κοντά εἰς τήν πύλνν τῶν Προβάτων μία δεξαμενή, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ἐβραϊστί Βηθεσδά καί ἡ ὁποία ἔχει πέντε στοές. Σ' αὐτές ἦταν ξαπλωμένοι μέγαν ἀριθμὸς ἀσθενῶν, τυφλῶν, χωλῶν, παραλυτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπερίμεναν νά κινήθῃ τό νερό. Διότι ἕνας ἄγγελος κατέβαινε πότε-πότε εἰς τήν δεξαμενήν καί ἐτάρασε τό νερό. Ἐκεῖνος λοιπόν πού ἔμπαινε πρῶτος, μετά τήν ταραχήν τοῦ νεροῦ, ἐθεραπεύετο ἀπό οἰονδήποτε νόσημα καί ἄν ὑπέφερε. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας, ὁ ὁποῖος ἐπί τριάντα ὀκτώ χρόνια ἦταν ἀρρωστος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τόν εἶδε κατάκοιτον καί κατάλαβε ὅτι εἶχε ἦδη πολύν χρόνον ἐκεῖ, τοῦ λέγει, «Θέλεις νά γίνῃς ὑγιής;». Ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν ὁ ἀσθενής, «Κύριε, δέν ἔχω ἄνθρωπον νά μέ βάλῃ εἰς τήν δεξαμενήν, ὅταν τό νερό ταραχθῇ, καί ἐνῶ ἔρχομαι κατεβαίνει ἄλλος πρῖν ἀπό ἐμέ». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Σῆκω ἐπάνω, σῆκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε». Καί ἀμέσως ἔγινε ὑγιής ὁ ἄνθρωπος καί ἐσῆκωσε τό κρεβάτι του καί περπατοῦσε. Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἦτο Σάββατον. Γι' αὐτό ἔλεγαν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τόν θεραπευθέντα, «Εἶναι Σάββατον, δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά σηκώσῃς τό κρεβάτι σου». Αὐτός τοῦ ἀπεκρίθη, «Ἐκεῖνος πού μέ ἔκανε ὑγιή ἐκεῖνος μοῦ εἶπε, «Σῆκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε». Τότε τόν ἐρώτησαν, «Ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού σοῦ εἶπε, «Σῆκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε»; Ἄλλ' ὁ θεραπευθεῖς δέν ἤξερε ποιός εἶναι, διότι ὑπῆρχε πολὺς κόσμος εἰς τό μέρος ἐκεῖνο καί ὁ Ἰησοῦς ἐξέφυγε. Ὑστερα τόν εὗρε ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν ναόν καί τοῦ εἶπε, «Ἰδές, ἔγινες ὑγιής, μή ἁμαρτάνῃς πλέον, διά νά μή σοῦ συμβῆ κάτι χειρότερον». Ἐφυγε ὁ ἄνθρωπος καί εἶπε εἰς τοῦς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι αὐτός πού τόν ἔκανε ὑγιή.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήτων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀνωιιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἰλύτου καί νά γίνει κατανοητό γιά ποῖο λόγο ἀφήνοντας τοῦς ἄλλοις ἀσθενεῖς πού περίμεναν δίπλα στήν κολυμβήθρα, ἀπευθύνθηκε σ' αὐτόν. Καί δέν τοῦ εἶπε, «θέλεις νά σέ θεραπεύσω;», ἀλλὰ τόν ρώτησε ἄν ἤθελε νά γίνει ὑγιής, διότι ὁ παράλυτος δέν γινώριζε ἀκόμη τόν Ἰησοῦ. Μέ τήν ἀπάντησιν πού ἔδωσε ὁ παράλυτος φάνηκε ἡ πολλή ὑπομονή του στίς θλίψεις. Ἡ πολυετής δοκιμασία του ὄχι μόνο δέν τόν ὀδήγησε στό γογγυσμό, τή μεμψιμοιρία καί τήν ὀξυθυμία, ἀλλὰ τοῦ μαλάκωσε τήν ψυχὴ καί τόν ἔκανε πρᾶο καί ταπεινό στή συμπεριφορά καί στά λόγια του. Γι' αὐτό καί μέ πολλή πραότητα καί ἀπλότητα διηγῆθηκε στόν Ἰησοῦ τήν ταλαιπωρία του.

Ὁ Κύριος, ἀφοῦ μέ τό διάλογο θέρμανε τήν καρδιά τοῦ παραλύτου, μέ ἕναν λόγο θεοπρεπή τόν θεράπευσε ἀμέσως. Δέν ζήτησε τήν πίστη τοῦ παραλύτου πρὸς τό πρόσωπό του, ἐπειδή ἀκόμη ἦταν ἄγνωστος σ' αὐτόν. Γι' αὐτό πρῶτα θεράπευσε τό σῶμα του καί, ὅταν ἐκεῖνος πλέον ἔμαθε ποιός ἦταν ὁ εὐεργέτης του, τότε προχώρησε στή θεραπεία τῆς ψυχῆς του, διδάσκοντάς τον ὅτι κάποια

6 Μαΐου 2012: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Μνεία τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας». Ἰώβ τοῦ δικαίου καί πολυθάλου (1700 - 1500 π.Χ.). Σεραφεῖμ ὀσίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει Δομβοῦς ἀσκήσαντος († 1602).
Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1-15.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Μαΐου, τῆς Σαμαρείτιδος.
Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.

συγκεκριμένη ἁμαρτία του ἦταν ἡ αἰτία τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ πειρασμοῦ του καί συμβουλεύοντάς τον νά εἶναι προσεκτικός στό μέλλον, γιά νά μὴν τοῦ ἔλθει κάποια χειρότερη συμφορά.

Θεραπεύοντας ὁ Ἰησοῦς τόν παράλυτο, τόν πρόσταξε νά σηκωθεῖ καί νά λῆβει πάνω του τό κρεβάτι του, μοιλονότι ἦταν ἡμέρα Σαββάτου. Αὐτό τό ἔκανε γιά νά ἐπιβεβαιώσει ἐμπράκτως τό θαῦμα πού συντελέστηκε καί γιά νά τονίσει ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἀργίας δέν μᾶς δόθηκε ἀπλῶς, γιά νά μὴν ἐργαζόμαστε, ἀλλῆ γιά νά τήν ἀφιερώνουμε στή λατρεία τοῦ Θεοῦ καί τῆ σύσφιγξη τῶν δεσμῶν ἀγάπης μεταξύ μας. Γι΄ αὐτό καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος παρότρυνε τοὺς μαθητές του τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς νά ἀποταμιεύουν χρήματα, προκειμένου νά τά προσφέρουν ὡς ἐλεημοσύνη (βλ. Α΄ Κορ. 16,1-3)· διότι ἔτσι τιμᾶται ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, δηλαδή μέ τὴν ἔμπρακτε ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης μας πρὸς τόν Κύριο καί πρὸς τὴν εἰκόνα του, τόν ἄνθρωπο.

Ἔτσι ὡς τιμοῦμε καί ἐμεῖς τὴν Κυριακὴ ἡμέρα, μιμούμενοι τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, γιά νά βροῦμε ἀνάπαυση στίς ψυχές μας.

Ἄρχιμ. Π. Κ.

Κυκλοφορεῖ ἀπὸ τίς ἐκδόσεις Ἐποστολικῆς Διακονίας

Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ κατὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα (τό κείμενο)

Μέ πρόλογο τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ Ἐπισκόπου Φαναρίου Ἀγαθαγγέλου,
Σχῆμα 14x21 ἐκατ., σσ. 1628 + 2 χάρτες.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σπὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευὴ καί ὥρα 5.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθαγγέλος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ἔργο τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
